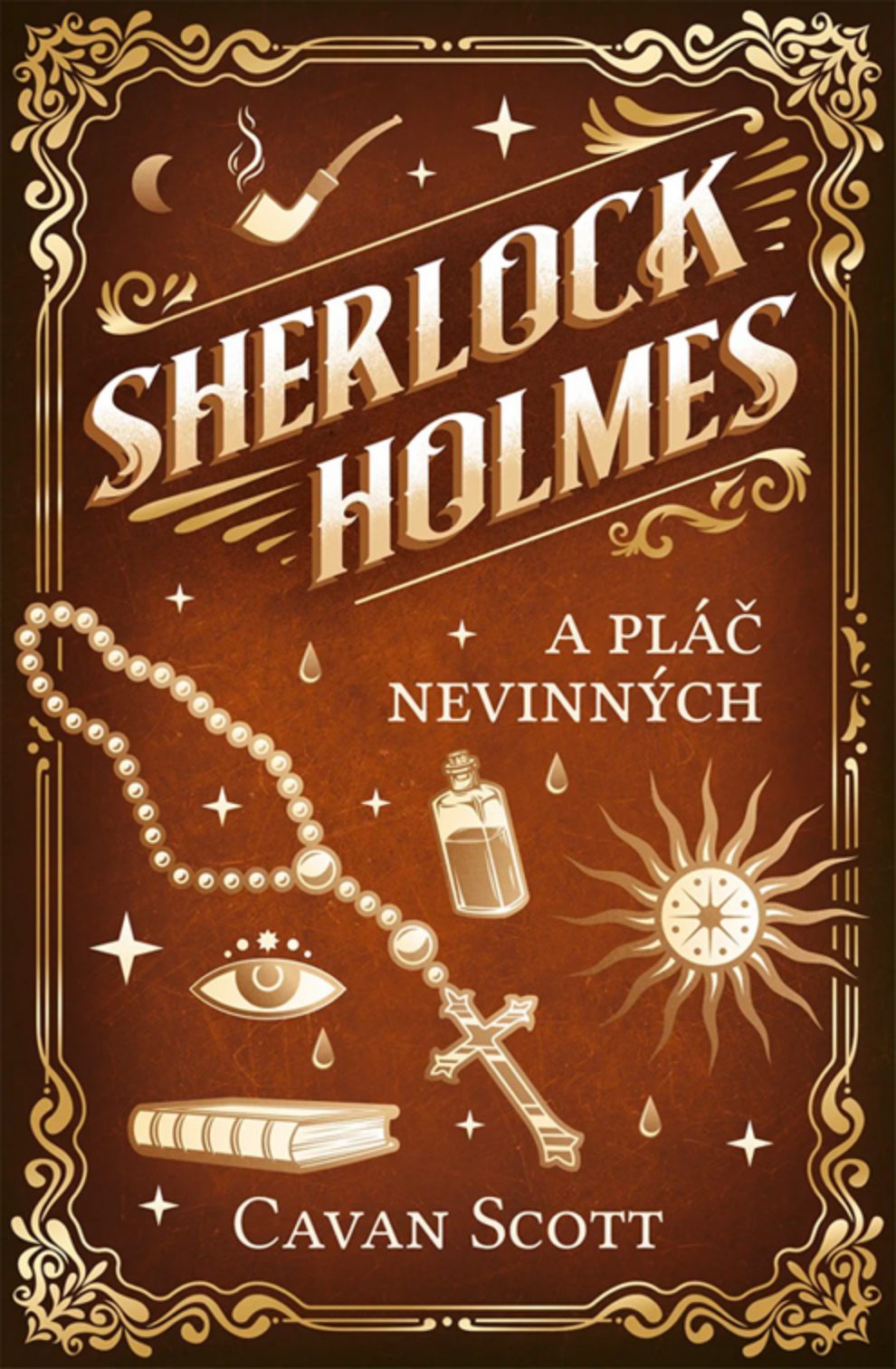


The book cover features a dark brown background with a decorative gold border. At the top left, there is a crescent moon and a smoking pipe. The title 'SHERLOCK HOLMES' is written in large, stylized, gold-outlined letters. Below the title, the subtitle 'A PLÁČ NEVINNÝCH' is written in white, serif capital letters. The central area is decorated with various symbols: a string of pearls, a small bottle, a large sun with rays, a cross, a book, and an eye. There are also several small gold stars and teardrop shapes scattered throughout.

SHERLOCK HOLMES

A PLÁČ
NEVINNÝCH

CAVAN SCOTT

SHERLOCK HOLMES
A PLÁČ NEVINNÝCH

Copyright © 2017 by Cavan Scott
published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3939-4 (pdf)

CAVAN SCOTT

SHERLOCK HOLMES A PLÁČ NEVINNÝCH

přeložila Šárka Králíková

VENDETA

Pro George

BŘEZEN PŘICHÁZÍ S BURÁCENÍM

„Myslela jsem si, že nastal konec světa.“

„Uklidni se, drahá,“ řekl jsem a mírně svou manželku pokáral. „Pouze paní Hudsonové převyprávěj fakta. Není třeba tu historku přepepřit.“

Má bývalá domovnice na mne pohlédla přes půlměsíkové brýle způsobem, jakým obvykle častovala podomní prodavače pochybného zboží. „Přepepřit? Doktore, nejspíš víte, co se říká o zametání před vlastním prahem. Nezapomínejte, že jsem ty vaše příběhy četla. Stejně jako pan Holmes.“ Odmlčela se a na rtech jí hrál uličnický úsměv. „Jak je to jen nazval?“

Opřel jsem se do svého starého křesla a v rukou choval sklenku brandy, kterou mi paní Hudsonová vnutila hned po našem příjezdu.

„Domníval se, že jsou velice čtivé,“ zalhal jsem.

„Vskutku? Já si to pamatuji jinak. Nebylo to něco o ‚senzacechtivém tlachání‘?“

„Paní Hudsonová...“ Moje manželka zalapala po dechu, přestože jsem z pobavení v jejím hlase poznal, že svou výtku nemyslela ani zdaleka upřímně.

Sobě navzdory jsem se usmál. „To zní... poněkud povědomě.“

Paní Hudsonová mne však nehodlala pustit z háčku tak snadno. „Tedy pokud se váš manžel obává, že byste mohla svou historku přepepřit, možná bychom měli sejít do kuchyně, aby trochu toho pepře sám okusil.“

V předstíraném znamení kapitulace jsem zvedl obě ruce. „Jako samotný pepř i já poznám, když mě rozdrť.“

Tomu se Mary zasmála. Ten zvuk zahřál mé promrzlé kosti víc než oheň burácející v krbu.

„Omlouvám se, doktore,“ řekla paní Hudsonová, ale já její omluvu okamžitě odmávl.

„Paní Hudsonová, kdo jiný by mě měl usadit, když je Holmes v Evropě? Nuže, Mary, prosím, jeviště patří jen tobě.“

Usrkával jsem brandy, zatímco Mary pokračovala ve vyprávění. Začalo stejně jako mnohé příběhy líčené Angličany – počasím. Únor roku 1891 byl překvapivě mírný a březen se tvářil, že se ponese ve stejném duchu.

Trochu mi to připomnělo starou anglickou pranostiku, že březen přichází jako lev a odchází jako jehně. Neměl jsem však ani tušení, jak divoký letos bude.

Pondělí devátého března začalo celkem příjemně. Tlak na barometru zavěšeném v hale našeho domu v Kensingtonu vytrvale stoupal a sliboval hezký a příjemný den. Doslechli jsme se o troše sněhu jinde v zemi, ale nikdo neočekával víc než mírný vítr. Matka příroda je však rozmařilá. Jako by chtěla lidstvo potrestat za to, že se opovážilo předpovídat její konání, obrátila se proti nám a vyslala na nás tu nejhorší bouři ze všech.

„Byla jsem ráda, když John zavřel ordinaci,“ přiznala Mary paní Hudsonové. „Okna se už otřásala v rámech a hustě sněžilo.“

Paní Hudsonová položila mé manželce ruku na paži. „Mě to zastihlo přímo na ulici. Na Bickenhall Street jsem málem přišla o klobouk.“

„Povečeřeli jsme a uchýlili se do salonu, kde John rozdělal oheň. Snažila jsem se rozptýlit vyšíváním, ale neustále mě vyrušovalo tříštění střešních tašek o chodník před domem. John stál právě u krbu, když se to přihodilo, přikládal na oheň. Domem se rozlehlo neuvěřitelné kvílení větru, a než jsem se nadála, komín se propadl stropem. Johna to málem rozdrtilo.“

Opět jsem pocítil nutkání ji přerušit. „Podařilo se mi uskočit stranou.“

„Ale přesto jste utrpěl ránu do hlavy,“ podotkla paní Hudsonová. Instinktivně jsem zvedl ruku k obvazu, který mi společnými silami uvázaly.

„Hlavně že Mary nehrozilo žádné nebezpečí,“ řekl jsem. „S tou dírou zející ve stropě jsme nemohli zůstat doma a...“

„... a proto jste přišli sem,“ dokončila za mne větu paní Hudsonová, jak se to z nutnosti naučila během let péče o Sherlocka Holmesa. Jinak by se totiž nikdy nedostala ke slovu. „Jsem ráda, že jste to učinili. 221B je jako pevnost. Vždycky tomu tak bylo. Až bouře pomine, budete se moci vrátit domů a obhlédnout škody.“

Moje manželka už se chystala odpovědět, ale při tom pomyšlení se jí slova zadrhla v hrdle. Odložil jsem sklenku, přistoupil k ní a klekl si před pohovkou, na níž se tolik klientů svěřovalo Holmesovi se svými těžkostmi. „Snaž se tím netrápit, má drahá. Jsem si jist, že to nebude ani z poloviny tak zlé, jak si představujeme.“

Bouře, jako by mne chtěla vyvést z omylu, začala venku burácet s ještě větší prudkostí. Cesta přes město byla traumatická. Dovedl jsem svou manželku, děvečku i domovnici do drožky a celou jízdu, zatímco se koně lopotili zasněženými ulicemi, jsme se báli o holý život. Drožka během jízdy do mých bývalých pokojů na Baker Street neuvízla pouze jednou, ale hned třikrát. Ve třetím případě jsem musel sám vystoupit a pomoci souženému vozkovi vyhrabat kola ze závěje. V čerstvě napadaném sněhu ležely roztržštěné tašky, okna byla vymláčená a brány visely vytržené z pantů. Uvědomil jsem si, že takovou bouři uvítají pouze pokrývači, truhláři, sklenáři a zahradníci, kteří nepochybně budou zavaleni prací ještě celé měsíce.

Než jsme se přiblížili k Baker Street, ulice již byly zcela neprůjezdné. Zaplatili jsme vozkovi a poslední úsek jsme odvážně překonali po svých. Trmáceli jsme se sněhem, který nám již sahal po kolena. Cesta se vlekla, všechny končetiny jsme měli prostydlé a tep zpomalený. Nikdy v životě jsem nepocítil takovou radost, že před sebou vidím 221B, přestože schody vedoucí k těm dobře známým dveřím byly dokonale zaváté sněhem.

Sotva se na nás paní Hudsonová podívala, hned nás pustila dál. Zakrátko jsme si hověli v útulném a vytopeném salonku a v rukou jsme svírali horké nápoje. Naše zaměstnankyně se mezitím ohřívaly v její kuchyni. V krbu tančily plameny a Mary kradmo zvedala oči ke stropu, jako by očekávala, že komín domu 221B bude následovat svůj protějšek z Kensingtonu a také se zřítí.

Osobně jsem se nikdy necítil bezpečněji. Když jsem zde seděl, obklopený věcmi z Holmesova neobyčejného života, měl jsem dojem určité nedotknutelnosti. Věčně neuspořádaný stůl mého přítele i ten proklatý perský pantofel plný tabáku na mne působily, jako by tam Holmes seděl s námi a osobně nás před bouří chránil. Ani zdaleka jsem nečekal, že katastrofické události dnešního večera vyblednou v porovnání s nebezpečnostvými, která nás teprve čekala.

A tak jsme v těchto důvěrně známých pokojích vděčně přijali útočiště na noc. Paní Hudsonová ve svém bytě v přízemí přichystala pohodlné hnízdečko pro naši domovnici a děvečku. Mary se uložila ke spánku v mé staré ložnici, tam však byla jen jedna postel, tudíž mne čekala noc na pohovce. Okna byla pevně zavřená před nepřízní počasí a závěsy zatažené. Když Holmesovy stojací hodiny odbily dvanáctou, ležel jsem na lenošce a četl si dávno zapomenutý román, který jsem našel v patře. Mary se uchýlila do ložnice již o několik hodin dříve.

V domě panoval klid, pouze vítr pískal veselou písničku v komíně a hodiny vytrvale tikaly. Všechno mi připadalo tak známé, až jsem napůl očekával, že se z Holmesovy prázdné ložnice začnou linout tóny houslí od Stradivariho.

Když jsem si uvědomil, že jsem ten samý odstavec přečetl již potřetí, zachumlal jsem se do deky a přiměl se zhasnout. Zadusil jsem lampu a salon se ponořil do tmy. Rozespale jsem se převracel a hledal pohodlnou polohu, když vtom mne nečekaný zvuk přivedl k plné pozornosti. Zprudka jsem se posadil a rozšířenýma očima zíral do šera. Odkud se to ozvalo? Ze schodiště vedoucího do mé staré ložnice ani z úzké podesty za dveřmi salonu určitě ne. Náhle jsem vnímal každé zavržení v domě. Co to mohlo být?

Když se nic neobvyklého neozývalo a vteřiny se proměnily v minuty, uvolnil jsem se. Znovu jsem si lehl a nervózně se sám sobě posmíval. Co jsem to za blázn, který se leká vlastního stínu?

Zavřel jsem oči – a ozvalo se to znovu. Klepnutí následované škrábnutím kovu o dřevo. Vyskočil jsem z lenošky a málem jsem převrhl lucernu na stolku vedle ní. Ustrnul jsem a pozorně se zaposlouchal.

Odtud. Ozývalo se to z Holmesovy ložnice, nebylo to vrzání koňských žíní o struny houslí, ale drhnutí otevřeného okna, následované mocným poryvem větru, pod jehož náporom se dveře ložnice zachvěly v rámu.

Krev mi vřela v žilách. Vychytralý zloděj využil bouře, aby pronikl do Holmesovy svatyně. Jak se opovažuje!

Nechtěl jsem vetřelce upozornit na svou přítomnost. Tiše jsem popadl pohrabáč a plížil se kupředu se zbraní pozvednutou v ruce, připravený k boji.

U dveří jsem se zastavil a poslouchal vrzání podlahových prken uvnitř. Sáhl jsem po klice, ale někdo mi ji vytrhl z ruky, když dveře z druhé strany otevřel.

Vrazila do mne vysoká štíhlá postava, já se svalil dozadu a pohrabáč mi vypadl z ruky. Už tak poraněnou hlavou jsem se udeřil o podlahu a před očima mi vyskočily hvězdičky. Něčí ruka mi přitiskla paži k podlaze a ocelovým stiskem mi sevřela zápěstí. V temném salonu rázem vykvetlo světlo, a když jsem se otočil, spatřil jsem Mary, která s lucernou v ruce přispěchala po schodišti z mé staré ložnice.

„Johne?“

„Mary, nechod'sem,“ varoval jsem ji. Pak jsem však obrátil pozornost k útočníkovi a hlas se mi zadrhl v hrdle. Shlížely na mne pronikavé šedé oči, husté obočí nad nimi se užasle pozvedlo.

„Proč se tu, kčertu, plížíte potmě, Watsoně?“ zvolal Sherlock Holmes. „Mohl jsem vás zabít!“

NÁSLEDUJÍCÍ RÁNO

Ti z vás, kteří četli mé předchozí práce, budou vědět, že jsem dříve tvrdil, že Holmesa jsem během zimy a jara roku 1891 vůbec neviděl. Za tento klam se musím omluvit. Sice je nepravděpodobné, že se tento rukopis někdy dočká tisku, ale nyní více než kdy jindy cítím, že bych měl na papír zanést *všechna* dobrodružství, jež jsem se Sherlockem Holmesem sdílel. To zahrnuje i tu hrstku případů, u nichž jsem kvůli jejich citlivé či potenciálně skandální povaze přislíbil, že je navždy podržím v tajnosti.

Když mi Holmes pomáhal zpět na nohy, neměl jsem ani tušení, že aféra, do níž jsme se měli brzy zaplést, bude patřit mezi ty, které by Holmesův bratr Mycroft shledal nevhodnými k publikaci.

„Holmesi,“ pravil jsem a oprašoval si šaty, „domníval jsem se, že jste v zahraničí.“

„To jsem, Watsoně, nebo spíš jsem byl. Pracoval jsem ve Francii, na rozkaz monsieur Marieho François Sadiho Carnota.“

„Prezidenta?“ vykřikla Mary, která to jméno znala z novin.

„Přesně tak,“ odvětil Holmes. „Avšak prosím, neptejte se mě na podrobnosti toho případu.“

„Je to otázkou národní bezpečnosti?“ zeptal jsem se a vysloužil si od svého přítele vyčítavý pohled. „Omlouvám se. Nic víc neříkejte, starý brachu.“

„Vyšetřování se nakrátko přirozeně zastavilo, a tak jsem využil příležitosti k návratu do Anglie, abych se zde postaral o několik záležitostí.“

„Vaše načasování mohlo být lepší.“

„Plavba naštěstí proběhla celkem poklidně, ovšem cesta z Doveru byla přímo pekelná. Vpřed mě poháněly jen myšlenky na Baker Street, to jsem ale ještě netušil, že po příjezdu naleznu hlavní dveře 221B zasypané třemi stopami sněhu.“

„Nenapadlo vás probudit paní Hudsonovou?“

„A čelit jejímu hněvu? Prosím vás, Watsone. Ani obyvatelé Bedlamu by se neopovážili naši obávanou domovnici vyrušit ze spánku. Rozhodl jsem se, že bude mnohem bezpečnější vylézt po okapu a proniknout dovnitř oknem mé ložnice.“

Holmesovo vyprávění přerušila paní Hudsonová, která se náhle objevila ve dveřích salonu, nadmíru potěšená návratem svého geniálního nájemníka. Bezděky jsem si vzpomněl na nudné říjnové odpoledne před třemi lety, kdy Holmes zaměstnal svou pozoruhodnou mysl snahou vniknout do všech oken a dveří domu 221B na Baker Street, aby se přesvědčil, že je naše obydlí zabezpečeno. Svému výzkumu se věnoval až do okamžiku, kdy se paní Hudsonová vrátila domů a našla ho zavěšeného ze střechy. Dnes měla výraz i projev mnohem vlídnější, ale já i Holmes jsme raději podrobnosti o tom, jak vstoupil dovnitř, zamlčeli.

Holmesův náhlý příchod mi dodal energii a pomyšlení na spánek se z mé mysli docela vytratilo. Dámy se vrátily do svých postelí, ale my dva jsme se posadili naproti sobě ke krbu a povídali si až do časných hodin. Náš rozhovor byl stejně nenucený jako vždy; Holmes bafal svůj odporný černý řezaný tabák, zatímco já jsem si vychutnával jemnou směs Arcadia.

Nakonec když byly naše tabatěrky prázdné a zmohla nás únava, uchýlili jsme se na lože, Holmes do svého pokoje a já na pohovku. Tentokrát jsem navzdory chrabrým snahám bouře za okny vklouzl do Morfeovy náruče snadno.

Následující ráno přineslo vítané porce vyhlášeného kedgeree paní Hudsonové, načež jsme se s Holmesem odvážili do chumelenice za okny, abychom obhlédli, jak dopadl můj domov v Kensingtonu. Vítr se utišil, ale z šedé oblohy se dál snášel prachový sních. Londýn se pomalu vracel k životu, ulice už vyklízeli podnikaví nezaměstnaní, kteří si rádi vysloužili pár mincí navíc od obchodníků a drožkářů, jimž záleželo na tom, aby se sněhem paralyzované město co nejdříve rozhýbalo.

Když jsme došli k mé skromné ordinaci, s potěšením jsem zjistil, že škody nejsou tak rozsáhlé, jak jsem se obával. Dokonce se mi podařilo vyslat chlapce, aby vyhledal mého obvyklého údržbáře. Kennet mne s radostí posunul na první místo v seznamu oprav, částečně i proto, že se díky tomu mohl seznámit s Holmesem. Věhlas mého přítele v uplynulých několika letech velice stoupl, hlavně po zveřejnění *Studie v šarlatové a Podpisu čtyř*.

Opravy byly zahájeny a my se vrátili na Baker Street uklidnění vědomím, že o můj dům je postaráno. Díky štědrosti paní Hudsonové i Holmese jsme se neocitli bez domova, neboť řekli, že u nich můžeme pobývat tak dlouho, jak jen bude třeba.

„Vlastně se prvním trajektem vracím do Paříže,“ pravil Holmes. „Tedy budete mít celý byt pro sebe.“

Tato předpověď se však brzy ukázala býti lichou.

Mary si pochopitelně přála co nejdříve se vrátit domů, ovšem naše útrapy se jevily jako malicherné v porovnání s nebožáky, kterým vánice ublížila nejvíce. Podle *Timesů* bouře nejhůře postihla západ Anglie. Devon a Cornwall se ocitly odříznuty od zbytku země, železniční tratě byly zasypány i více než osmnáct stop hlubokými závějemí. Chumelenice pohřbila i celé vlaky, které nyní vykopávala armáda. Vyproštění pasažéři byli po svém mrazivém zážitku pochopitelně otřesení. Vynořily se i zprávy o lodích ztracených na moři a v následujících týdnech všichni palčivě pocítili dopady na zemědělství, neboť za tu jedinou strašlivou noc uhynuly tisíce zvířat.

Četl jsem si o těchto hrozivých událostech, když někdo zaklepal na hlavní dveře. Vyměnil jsem si pohled s Holmesem i Mary a všichni tři jsme poslouchali důstojné kroky paní Hudsonové na chodbě pod námi. Kolik případů začalo právě takovým rázným zaklepáním na dveře? Podíval jsem se na hodinky. Bylo sedm hodin a vítr opět zesílil. Ulice venku zely prázdnotou ze strachu z další bouřlivé noci. Kdo se odvážil do nevlídného počasí a došel až na náš práh?

Paní Hudsonová poplašeně vykřikla, načež kdosi vyklopýtal po schodech. Holmes a já jsme již byli na nohou, když se dveře prudce rozrazily. Do pokoje vpadl tělnatý muž, široká ramena měl

pokrytá sněhem a ruku v rukavici si tiskl k hrudi. Oděný byl v rudě lemovaném rouchu katolického kněze, na silném krku měl stříbrný kříž a oči tak vykulené, až se zdálo, že se snaží uniknout ze svých důlků. Podbradky se mu chvěly, jak lapal po dechu, a na popelavé tváři vynikalo načervenalé mateřské znaménko. Divoce se rozhlédl po pokoji, než jeho pohled spočinul na mém společníkovi.

„*Signore Holmes,*“ zasípal kněz hlasem, který byl stěží víc než šepotem. „*Il corpe...*“

Bez dalšího slova se náš nečekaný host zhroutil a bezvládně nám padl k nohám.

SCOTLAND YARD

Již druhou noc v řadě mne bičoval studený východní vítr, avšak tentokrát jsem nevyhledával útočiště, nýbrž jsem v dvoukoláku ujížděl do márnice.

Sotva náš návštěvník padl k zemi, přispěchal jsem mu na pomoc a hledal pulz, zatímco Mary chovala jeho hlavu v klíně. Jakmile jsem potvrdil smrt, Holmes zavolal policii a díky jeho reputaci u Scotland Yardu dorazil na 221B do hodiny sám inspektor Lestrade. Zapsal si naše výpovědi a nechal tělo odvézt. Lestrade však dal jednoznačně najevo, že si přeje, aby Holmes zůstal přesně tam, kde právě je.

„Až zjistíme nějaké informace ohledně totožnosti zesnulého, neprodleně vám je sdělíme, pane Holmesi.“

„Jaké informace máte přesně na mysli? Skutečnost, že se těšil hodnosti monsignora v římskokatolické církvi, že nedávno přicestoval z Vatikánu nebo že trpěl vážným případem pakostnice?“

„Nemám náladu na vaše společenské hry, pane Holmesi,“ odvětil Lestrade.

„Společenské hry!“

Lestrade pokračoval, jako by Holmes vůbec nepromluvil: „A musím trvat na tom, abyste mou žádost vyslyšel.“

Nato se s námi Lestrade rozloučil a odešel. Holmes ještě hodnou chvíli rázoval po pokoji a všem obyvatelům Baker Street barvitě líčil, co si o inspektorovi myslí.

„Holmes, prosím,“ naléhal jsem na svého přítele, zatímco jsem seděl na pohovce vedle Mary a pevně ji držel za ruku. „Má manželka je rozrušená.“

„Já také!“ dostal jsem nevrlou odpověď.

„Nic mi není, John,“ namítla Mary, přestože jsem jí nevěřil ani slovo.

Holmes se překvapivě usadil do svého obvyklého křesla a usilovně se snažil skrýt svou netrpělivost. Mlčky jsme pojedli večeři, Holmes se svého jídla téměř netkl a očima neustále těkal k hodinám na krbové římse. Teprve po dezertu, když Mary trvala na tom, že se z šoku zcela zotavila, Holmes vyskočil z křesla a popadl svůj dlouhý kabát, klobouk a šálu.

„Mary, já...,“ začal jsem, ale ona mne zastavila.

„Jdi s ním. Jinak nebudeš mít klid.“

Políbil jsem ji na tvář, vzal si své svršky a pospíchal ze sedmnácti schodů k hlavním dveřím, abych se připojil k Holmesovi na ulici.

Zanedlouho už jsme kodrcali zšeřelými ulicemi Londýna a naše dvoukolová bryčka se kolébala ve větru.

Nechtěl jsem vyvolat další invektivy na Lestrada, a proto jsem pozornost svého společníka obrátil k jeho dřívějším dedukcím.

„Tedy, náš návštěvník...,“ nadhodil jsem.

Holmes si podrážděně povzdechl. „Prosím, Watsoně,“ řekl, neboť uhodl, kam jsem svou poznámkou mířil. „Znáte mé metody lépe než kdokoli jiný. Z červeného lemování a knoflíků jeho kleriky bylo zřejmé, že zastává postavení monsignora.“

„Ale jak jste poznal, že přicestoval z Říma? Nemohl být součástí kardinálovy družiny zde v Londýně?“

„Ne, soudě podle bot, které ten nešťastník ukázal, když se svalil na koberec paní Hudsonové. Černá kůže, zlaté přezky a červené ozdoby. Podle švů bych odhadl, že je vyrobil podnik Ditta Annibale Gammarelli, tedy vatikánští církevní ševci působící od roku 1798.“

Rozhodl jsem se nepodotknout, že londýnští policisté nemají důvod dopodrobna znát odlišnosti italské církevní obuvi. Alespoň diagnóza pakostnice mi byla stejně zřejmá jako Holmesovi. Monsignorův levý kotník měl zhruba velikost kriketového míčku, což, jak zmínil Holmes, také vysvětlovalo, proč dal přednost nízkým botám před kotníkovými.

Když jsme se začali blížit ke Scotland Yardu, pohroužili jsme se do mlčení. Sotva jsme přijeli na nábreží Victoria Embankment, Holmes rázně vkročil do velké červeno-bílé budovy. Prohnali jsme

se kolem pobouřeného konstábla na recepci a zamířili přímo k místu, kam uložili našeho tajuplného duchovního.

Lestrade, jako by náš příjezd očekával, se před námi vynořil na omšelé chodbě a zvedl ruce, jako když se člověk snaží zastavit rozjetou lokomotivu. Holmes se naštěstí zarazil.

Lestrade si povzdechl: „Neříkal jsem vám, abyste zůstal doma?“

„Říkal,“ přisvědčil Holmes, „a já vás neposlechl. Nyní se podívám na to tělo.“

Už chtěl pokračovat chodbou dál, ale zadržela ho ruka na rameni.

„Ne, nepodíváte. V minulosti jste nám sice dobře posloužil, pane Holmesi, ovšem musím vám připomenout, že toto je Scotland Yard. Vy jste tu pouhým hostem, povětšinou vítaným, ale přesto byste měl být obezřetný, abyste nezašel příliš daleko.“

Považoval jsem za vhodné Holmesa podpořit. „Inspektore, při vši úctě, dnes večer na našem prahu někdo zemřel.“

„Myslel jsem si, že to bylo ve vašem salonu.“

„Jistě, v Holmesově bytě. Je snad kupodivu, že jsme zvědaví, co jej přivedlo na Baker Street? Mohl byste nám alespoň říci, jestli ho už prohlédl policejní lékař?“

Lestrade přimhouřil oči a pak rezignovaně potřásl hlavou. „Nuže dobrá. Ano, prohlédl.“

„A odhalil příčinu smrti?“

„Naneštěstí ano, bůh nám pomáhej.“

Už mne ty kličky unavovaly. „Tak ven s tím, chlape. Co ho zabilo?“

„Není to zřejmé?“ zeptal se Holmes. „Policejní lékař věří, že monsignore zemřel na příznaky cholery.“

MONSIGNORE ERMACORA

„Cholery?“ zněla má zděšená reakce. „Jste si jist?“

„Symptomy byly pro policejního lékaře celkem zřejmé,“ podotkl Holmes. „Ten muž očividně trpěl nějakými žaludečními obtížemi. Na klerice měl zbytky zvratků, které se pokoušel otřít. A pak ten zápach. I pokud vezmeme v úvahu posmrtné vyprázdnění střev...“

„Pane Holmesi, prosím,“ zarazil ho Lestrade, který byl očividně nesvůj.

Můj společník opovržlivě pozvedl obočí. „Omlouvám se, inspektore. Domníval jsem se, že se nacházíme v márnici. Takové konverzace zde probíhají běžně.“

Lestrade podrážděně vydechl a pobídl nás k zavřeným dveřím na opačném konci chodby. Otevřel je a vstoupili jsme do malé místnosti bez oken. Uprostřed stál stůl a čtyři židle, ovšem postřehl jsem, že Holmesovy oči krátce zalétly ke skromnému koženému kufříku opřenému o zeď.

Lestrade obešel stůl, vysunul židli a naznačil nám, abychom se posadili naproti němu.

„Vyslýcháte nás?“ zavtipkoval jsem, abych rozptýlil napětí.

Lestrade se neusmál. „Drožkář, který kněze dovezl k vašim dveřím, vypověděl, že ten muž byl v horečkách a téměř pominutý bolestí. Zlomil se v pase, sotva nastoupil do drožky, a stále si svíral břicho. Jak řekl pan Holmes, cestou na Baker Street... se mu udělalo nevolno.“

„Pokusil se po něm drožkář uklidit?“ zeptal jsem se, neboť jsem si o toho chudáka dělal starosti.

Lestrade přikývl. „Bohužel ano. Pro jistotu jsme ho zavřeli do karantény.“

„Smím jej vyslechnout?“ zeptal se Holmes.

Lestrade semkl rty, než odpověděl. „Předpokládám, že víte, v čem spočívá smysl karantény, pane Holmesi.“

Teď semkl rty i Holmes. „Kde toho gentlemana vyzvedl?“

„V Tyburnii, klopýtal po Bayswater Road.“ Inspektor si vytáhl poznámkový blok a zalistoval v něm. „„Konečně, konečně,“ řekl, když mu drožka zastavila. „Okamžitě mě dovezte na Baker Street.““

„Rozumím. A nesl tamten kufřík?“

Lestrade na onen předmět podezřívavě pohlédl, jako by snad mohl vyskočit a pokousat ho jako vzteklý pes. „Předpokládám, že jste to poznal podle kůže. Italská, že ano?“

„Poznám to podle štítku s adresou,“ odpověděl Holmes a naklonil hlavu na stranu, aby ze svého místa elegantní rukopis přečetl. „Monsignore Ermacora.“

„Ze svatého města?“ hádal jsem.

„Přesně tak.“

Lestrade se tvářil zcela nezaujatě. „Jak jste již naznačil, monsignore si také...,“ na policistu se překvapivě rozpačitě odmlčel, „ušpinil spodní prádlo.“ Nalistoval v bloku jinou stránku. „Podle soudního lékaře to byl, řídký, vodnatý průjem.“

„Rád bych si prohlédl jeho roucho,“ oznámil Holmes.

Lestrade prudce vzhlédl od poznámkového bloku. „Z jakého důvodu?“

„Vodítka, Lestrade, co jiného?“

Lestrade zavřel blok a zastrčil jej zpět do kapsy. „V tom případě máte smůlu. Už jej spálili.“

„Standardní postup,“ vložil jsem se do rozhovoru, „v případech cholery.“

„Pokud to je případ cholery,“ namítl Holmes.

„Ale řekl jste...,“ začal jsem.

„Řekl jsem, že policejní lékař věří, že jde o cholera. Křeče, zvracení a průjem následované infarktem. Nemám pravdu, inspektore?“

„Trefil jste hřebík na hlavičku, jako obvykle.“

Nyní Holmes obrátil svou pozornost na mne. „Doktore, povězte mi – kdy v Londýně naposledy propukla cholera?“

„Nevím to jistě. Ve dvašedesátém? Nebo třišedesátém?“

„V roce 1866,“ informoval mne Holmes, „a šířila se téměř výhradně v East Endu. Mohl bych, inspektore?“

Lestrade nakrčil obočí. „Mohl byste co?“

„Prohlédnout monsignorovo zavazadlo. Nebo i to hodláte hodit do kamen?“

Lestrade se nervózně poškrabal v tmavě hnědých licousech. „Nejsem si jist.“

„Mělo by to být celkem bezpečné,“ ujistil jsem inspektora. „Kůže sama o sobě nebude nakažlivá.“

„A i kdyby ano, mám rukavice,“ pronesl Holmes a pozvedl ruce, aby je inspektorovi ukázal. „Můžete je pak spálit, pokud vám to pomůže ke klidnému spánku.“

Lestrade zafuněl a mávl na Holmese, aby se pustil do svého díla. Detektiv okamžitě vyskočil ze židle. Zvedl kufřík a položil jej na stůl. Potlačil jsem úsměv, když Lestradova židle zavržala, jak se o palec či dva odstrčil od stolu.

Holmes si prohlédl zámek, spokojeně pokývl a vytáhl své léty prověřené paklíče. Ve vteřince byl kufřík odemčený a Holmes se prohraboval monsignorovými osobními věcmi, jako by se jednalo o historické artefakty, a ne potřeby muže, který teprve nedávno opustil svět živých.

Kněz očividně rád cestoval nalehko. Kufřík obsahoval pouze několik kusů šatstva, bibli a malý černý poznámkový blok zajištěný sponou. Můj společník prohlédl oděvy, prolistoval bibli a mlčky si přečetl blok.

Nakonec pronesl dvě krátká slova: „Svatá Koleta.“

„Co prosím?“ zeptal jsem se.

Holmes mi předal poznámkový blok. „Poslední slova, která si monsignore Ermacora zapsal, než se setkal se Stvořitelem.“

„Ne tak docela,“ podotkl jsem. „Ještě je tu číslo, 930.“

Holmes oslovil inspektora: „Lestrade, našli jste u zesnulého jízdenku?“

„Jízdenku?“

„Vlakovou jízdenku. Monsignora vyzvedla drožka, když nesl kufřík přes Tyburnii. Zajisté není nerozumné předpokládat, že nedlouho předtím přijel na nádraží Paddington.“

„Proč by si nezavolal drožku už na nádraží?“ zeptal jsem se nedůvěřivě.

„Nádraží se, stejně jako zbytek města, stále zotavuje z událostí pondělní noci. Cože to monsignore zvolal, když našel drožku, inspektore?“

„Konečně, konečně,“ odpověděl Lestrade.

„Což naznačuje, že až do té chvíle hledal marně. Navíc měl horečku a necítil se zdaleka dobře. Jistě byl zmatený, ztracený v cizím městě. Ale co s tou svatou Koletou?“

„Nějaká jeho studie?“ navrhl jsem.

„Je to možné,“ uznal Holmes a vzal si blok zpět. „Svatá Koleta byla francouzská světica. Žila poustevnickým životem v Pikardii ve Francii, přesněji řečeno v corbijském klášteře.“

„Poustevnice?“ zeptal se Lestrade.

„Nechala se zazdít v cele, kde ji se světem spojovalo jen malé okénko.“

„Svatá dobroto,“ řekl jsem.

Holmes dál listoval blokem. „Zajisté vedla zajímavý život, avšak nevěřím, že by zmínka o ní přímo souvisela s monsignorovou zbožností. Tento blok obsahuje pouze data, časy a místa. Monsignore ho zřejmě používal jako záznamník, zapisoval si do něj plánované schůzky. Před zápisem Kolety je zde itinerář s podrobnostmi o jeho cestě napříč Evropou. Doufám, že monsignorův prejezd z Doveru nebyl tak traumatický jako ten můj.“

„Stojí tam něco o zamýšleném cíli cesty?“ zeptal se Lestrade.

„Myslím po příjezdu do Anglie.“

Holmes zavrtěl hlavou. „Bohužel nikoli. Povšimněte si však čísla, na které bystře poukázal Watson: 930.“ Zvedl si tu stránku až k nosu. „Mezi devítkou a trojkou je prohlubeň, kde se pero přitisklo k papíru, ale nevytekl z něj žádný inkoust. Je to tedy devět třicet.“

„Čas vlakového spoje!“ uvědomil jsem si.

„Rozumná hypotéza, Watsone. Věřím, že hledáme místo nesoucí jméno oné světičky, klášter nebo farní kostel, který leží mezi Londýnem a Tauntonem.“

„Proč zrovna Tauntonem?“ podivil se Lestrade.

„Podle *Timesů* je železnice za Tauntonem kvůli sněhu stále neprůjezdná. Lestrade, máte soupis katolických kostelů, převážně těch na západě Anglie?“

Lestrade zmizel jako ohař, který vycítil čerstvou stopu. O deset minut později se znovu objevil. Ztěžka oddechoval a hodil na stůl objemný v kůži vázaný svazek.

„Zde,“ řekl a otevřel knihu na patriční straně. „Kostel svatě Kolety.“

„Corn Street, Bristol,“ četl Holmes. „Výtečná práce, Lestrade.“

Inspektor doslova zářil jako dítě, které pochválili za to, že si umí zavázat tkaničky.

„Musíme poslat telegram vašim kolegům v Bristolu,“ oznámil Holmes, „abychom zjistili, jestli se u nich v poslední době neobjevily nějaké případy cholery. Uděláte to pro mě?“

Lestrade přitakal.

„Výborně. Doktor Watson a já se vrátíme na Baker Street. Vyšlete poslíčka, až dostanete odpověď.“

Zprávu k našim dveřím doručili až následující den ráno. Paní Hudsonová donesla obálku nahoru, zrovna když si Holmes vychutnával poslední z dlouhé řady cigaret.

Vzrušeně na mne zavolal. „Watsone, máme štěstí. Otec Kelleher onemocněl a léčí ho v Bristolské královské nemocnici. Pohledte,“ vrazil mi papír do ruky. „Podezření na choleru!“

„Pochybuji, že to otci Kelleherovi připadá jako štěstí,“ poznamenala moje manželka, aniž vzhledla od svého vyšívání.

Holmes si jí záměrně nevšímal. „Nevidíte, co to znamená, Watsone? Dva katoličtí duchovní, oba s podezřením na choleru, ale žádné jiné případy se neobjevily. Povězte mi, je to pravděpodobné?“

„Inu, pokud jde o začátek další epidemie...“

„Nemoci, kterou mnozí považují za chorobu chudých.“

„Pak jsou ostudně špatně informovaní. Cholera nedbá na společenské postavení, Holmesi. Zabíjí bohaté i chudé.“

„Pravda, ovšem statisticky jejím příznakům podléhají převážně chudí. Vezměte v potaz poslední propuknutí nemoci v Londýně – proč East End a nikde jinde?“ Pokračoval, aniž by mi dal prostor odpovědět. „Protože v postižených oblastech ještě nestihli vylepšit kanalizaci. Více než dva tisíce mrtvých za jedenáct týdnů, a to jen kvůli tomu, že byli vystaveni špinavé vodě. Nuže, viděl jste monsignora Ermacoru... Připadal vám jako muž, který navzdory svému povolání žije s chudými a potřebnými? Vypadal jako muž, který pravidelně pije nečistou vodu?“

„Vypadal jako muž, který je velice vážně nemocen.“

„Ale netrpěl cholerou a netrpí jí ani tento otec Kelleher. Tím jsem si jist, Watstone, stejně jako si jsem jist, že jste dnes ráno při holení pospíchal a že vaše manželka před třemi řadami učinila katastrofální chybu, ale ještě si toho nepovšimla.“

Mary na pohovce začala tázavě studovat své vyšívání, zatímco Holmes, zcela stržen svou řečí, pokračoval dál.

„Dva muži, Watstone, oba duchovní; jeden z Vatikánu, druhý z Bristolu. Jeden mrtvý, druhý umírající. A proč? Protože je otrávil, Watstone, a já to dokážu!“

COSI SHNILÉHO

V takových chvílích jsem se často divil, jaký vliv na mne Holmes má. Proč jsem tak ochotný vydat se s ním do neznáma nehledě na okolnosti?

Platilo to především během příliš krátkého období, které jsem strávil s Mary. Kdybych tehdy věděl, co vím nyní, tedy že náš společný život skončí tragicky brzy, nejspíš bych byl častěji doma a vážil si toho času, který nám zbýval.

Ne že by mi to dovolila. Mary věděla stejně dobře jako já, že kdykoli se objeví nějaká záhada, následoval bych svého přítele až na konec světa.

„Jdi s ním, Johnne,“ řekla Mary, když Holmes prohlásil, že pojede do Bristolu. „Dokud neskončí opravy, nebudeme se moci vrátit domů a doktor Mann se o tvé pacienty postará, jako to učinil již tolikrát. Krom toho, až do Holmesova návratu by s tebou nebylo k vydržení.“

Mile se usmála a já ji za to miloval ještě víc.

„Děkuji ti,“ řekl jsem a kvapem si sbalil kufr, který děvečka vyprázdnila teprve před dvěma večery.

Zanedlouho jsme seděli ve vlaku do Bristolu. Sníh již téměř zmizel z londýnských ulic a na chodnících zůstávaly jen velké hromady břečky, při putování na západ jsme se však vrátili do kruté zimy. Anglickou krajinu pokrývala vysoká bílá peřina a ovce se v chladu choulily k sobě.

Zprávy v novinách nebyly o nic lepší. Zatímco Holmes studoval mapu Bristolu, já si četl o lodích ztracených u jižního pobřeží. Počet obětí se již vyšplhal nad stovku. Velké obavy vzbuzovala americká parní loď *Suevia*. Podle *Timesů* doplula v pondělí odpoledne do Prawle Pointu, ovšem tam jí povolil ventil nízkotlakého kotle. Silný východní vítr ji zanesl přímo vstříc bouři. Jiný parník, *Acme* z Londýna, vyslyšel její volání o pomoc, ale byl příliš malý a nemohl *Suevii* odtáhnout do bezpečí. Místo toho *Acme* dopravit hlavního

důstojníka *Suevie* do Falmouthu. Ten vyplul znovu, tentokrát na palubě silného remorkéru, ale *Suevii* nemohli nikde najít. Vzrůstaly obavy, že se mohla potopit i se všemi pasažéry na palubě.

Spustil jsem noviny do klína a povzdechl si.

„Watsoně?“ zarazil se Holmes. „Jste v pořádku?“

„To ta prokletá bouře, Holmesi. Přinesla tolik trápení...“

„Až se musíte ptát, proč uháníme přes celou zemi, abychom prošetřili smrt dvou mužů, které ani neznáme?“

Přikývl jsem, Holmes se usmál a vytáhl z kapsy kus silného papíru.

„Co je to?“ otázal jsem se, když mi ho podal.

„Papežské nařízení, které jsem našel založené mezi stránkami bible monsignora Ermacory.“

Úkosem jsem na něj pohlédl. „Vy jste to ukradl?“

„Spíše vysvobodil z Lestrada nezapomenutelného vyšetřování. Mnoho věcí na tom muži sice respektuji, ale ohledně tohoto případu již došel ke svým závěrům a nehodlá je měnit. Poznal jsem původ tohoto listu, a když náš dobrý inspektor odešel pro registr, vyjmul jsem jej z bible.“

„A to vás ani nenapadlo informovat mě o svém jednání?“

„Watsoně, vaše talenty jsou mnohočetné, ale udržování tajemství mezi námi nepatří.“

Uraženě jsem list rozbalil. Holmes měl přirozeně pravdu. Nařízení neslo erb Jeho Svatosti Lva XIII. Přelétl jsem text a potěšilo mne, že mé znalosti latiny se od mých univerzitních studií neumenšily. Podle dopisu obdržel monsignor plné právo vyšetřit případ zázraku jistého Edwyna Warwicka.

To jméno mi bylo povědomé a řekl jsem to i nahlas.

„Po našem návratu na Baker Street jsem prolistoval rejstříky.“ Holmes tím odkazoval na rozsáhlý katalog novinových výstřižků a zpráv, které během let pečlivě nashromáždil. „Edwyn Warwick byl obchodník a filantrop, jehož značné bohatství po roce 1721, kdy zemřel, velice prospělo Bristolu. Zemřel však svobodný, kvůli čemuž Warwickovi nepřátelé s libostí trvají na tom, že navzdory

jeho dobročinnosti by s ním do svazku manželského žádná rozumná žena nevstoupila.“

„Dobrý bože,“ řekl jsem. „A měl mnoho nepřátel?“

„Byl neobyčejně bohatý a zelená závist je velice mocná, obzvláště když jde o člověka, který opovrhne společenskými zvyklostmi. Zámožný muž bez dědice? Pro jistou vrstvu společnosti nemyslitelná představa. Navíc musíme samozřejmě vzít v úvahu sporný způsob, jakým Warwick své bohatství nashromáždil.“

„A tím je...?“

„Otrokářství. Edwyn Warwick patřil mezi nejpřednější otrokáře své doby. Nyní, sto let po jeho skonu, se jeho jméno oslavuje po celém Bristolu. Pojmenovali po něm ulice, školy, a dokonce i koncertní síň. Díky Warwickově štědré pozůstalosti bude jeho odkaz přežívat navždy.“

„Někteří však tvrdí, že to jsou špinavé peníze.“

„Jak rád říkal generál Booth, jediný problém se špinavými penězi spočívá v tom, že jich prostě není dost. Obyvatelé Bristolu z Warwickova jmění náramně profitovali, to nepopíratelně.“

„Nezdá se vám to poněkud bezcitné, Holmesi? Tolik utrpení...“

Odmávl mou výtku. „Watsone, nejsme zde, abychom debatovali nad etikou Warwickova zvoleného povolání nebo abyste vy soudil mě. Zapomněl jste snad, jak jsem usiloval o rozbití otrokářského gangu v Bethnal Green?“

Jak bych mohl? To vyšetřování Holmese téměř stálo život.

„Mluvím pouze o historii. Mé vlastní názory na tuto záležitost jsou vedlejší. Zajímá nás onen zázrak. Vysokého člena Vatikánu vyslali do Bristolu, aby prošetřil jednu z nejrozporuplnějších postav Anglie. Ten však skončil v londýnské márnici skolen nemocí, o níž si mnozí myslí, že už se nachází pouze v učebnicích dějepisu. A nezapomínejte na jeho poslední slova, Watsone...“

„*Il corpe*,“ vybavil jsem si.

„To tělo,“ přeložil Holmes a zajiskřilo mu v očích. „Je tu cosi shnilého, Watsone. Prohnílého až do morku kostí a já zjistím, co to je.“

BRISTOL REGENT

Naštěstí nás počasí během jízdy příliš nezdrželo. Na bristolské nádraží Temple Meads jsme dorazili pouze s pětačtyřiceti minutami zpoždění a již tam na nás čekala bryčka, kterou Holmes objednal, aby nás spěšně dovezla do hotelu Bristol Regent na nedaleké ulici College Green. Když jsme stoupali po krátkém schodišti k honosné vstupní hale, nemohl jsem se ubránit obdivu. Byl to stejně luxusní hotel jako ty nejlepší z hlavního města, a sotva jsme vkročili dovnitř, uvítala nás vůně leštěného mahagonového nábytku.

Velkolepost hotelu nepatrně kazila hádka u recepcce, která byla právě v plném proudu. Zhruba třicátník dával pohledné ženě v námořnicky modrých šatech co proto. Ona pozorně poslouchala, trpělivě tiskla ruce k sobě a přikyvovala na souhlas, přestože musela být o dobrých deset let starší než ten rozzlobený chlap.

Nechtěli jsme prohlubovat její rozpaky, a proto jsme se zdrželi u vystavených lesků na boty a podobného vybavení, které hlásalo, že hotel hostům nabízí služby leštění a oprav obuvi. Vyčkávali jsme, dokud spor neskončí. Pohoršený gentleman díkybohu brzy s dupáním prošel kolem nás a odkráčel otočnými dveřmi.

„Pane Holmesi,“ zavolala dáma v modrých šatech, když vykročila směrem k nám. „Omlouvám se. Mrzí mě, že jste přijeli právě ve chvíli, kdy jsem byla zaneprázdněná jistým... sporem...“

„Ten gentleman vypadal rozrušeně,“ podotkl Holmes.

„To je poněkud mírně řečeno. Bohužel došlo k omylu v datech. To k vedení hotelu patří. Přesto, pohled na vás mi dělá radost. Je mi potěšením, že jste se rozhodl ubytovat se u nás znovu.“

„I já jsem zde rád.“ Můj společník se otočil, aby mne zapojil do konverzace. „Doktore Watsone, dovolte, abych vám představil paní Mercerovou, manažerku hotelu Bristol Regent.“

„Těší mě,“ řekl jsem. „Vy jste tu již někdy pobýval, Holmesi?“

„Pan Holmes přijel zachránit mého manžela,“ vysvětlila paní Mercerová.

„Pana Thomase J. Mercera,“ dodal Holmes. „Bývalého manažera tohoto báječného podniku.“

„Vy jste hotel převzala po svém manželovi?“ zeptal jsem se.

„Ano, poté, co odešel na věčnost.“

„Ach, prosím za prominutí, paní Mercerová. Máte mou upřímnou soustrast.“

Manažerka se sladce usmála. „Prosím, to není třeba. Thomas zemřel již před dvěma lety. Strašlivě se mi po něm stýská, ale vedl dobrý život a byl to šťastný muž. Právě tak si jej chci uchovávat v paměti.“ Obrátila zrak k Holmesovi. „Nuže, umístila jsem vás do našich dvou nejlepších pokojů, dokonce je z nich výhled na park. Myslím, že se vám tam bude líbit, a než začnete protestovat, vše je na účet podniku.“

„Madam,“ spustil Holmes, „musím trvat na tom...“

„To já na tom trvám,“ řekla jako žena, která je zvyklá, že ji ostatní poslouchají, „stejně jako by na tom trval Thomas, kdyby byl stále mezi námi. Posloužil jste mu dobře. Regent vám zůstává hluboce zavázán.“

„Nesmysl,“ namítl Holmes. „Váš zesnulý manžel za mé služby velkoryse zaplatil, ale i tak vám děkuji za vaši štědrost.“

„Cokoli si budete přát, stačí říci.“

„Včetně nahlédnutí do vaší rozsáhlé knihovny?“

Paní Mercerová se zasmála. „Samozřejmě. Bylo by mi velkým potěšením.“

„Sbíráte knihy?“ zeptal jsem se.

„Místní historii,“ odvětila dáma. „Je to taková moje vášeň. Koníček. Vy sám se také zabýváte literaturou, že ano, doktore Watsone?“

„Ach, tak trošku. Tu a tam sepíšu nějaký příběh.“

„Většinou o mně, bohužel,“ poznamenal Holmes. „Ale nestra-
chujte se, paní Mercerová, Watson vždy mění jména, aby ochránil nevinné.“

„Nebo provinilé?“ zeptala se s úsměvem.

„Je tu něco, s čím byste nám mohla pomoci,“ pravil jsem, když jsem si vzpomněl na obsah papežského nařízení. „Víte, kde stojí kostel svaté Kolety?“

„Na Corn Street?“

„Ano. Předpokládám, že asi znáte nějaké zajímavosti o tomto místě.“

„Najdete ho za hradbami Starého města,“ pověděla mi. „Věřím, že pochází z jedenáctého nebo dvanáctého století. Bohužel jsem ho osobně nikdy nenavštívila, přestože je to samozřejmě místo posledního odpočinku starého Warwicka.“

„Edwyna Warwicka?“ vyzvídá Holmes.

„Přesně toho. Nachází se tam celkem úchvatný památník, měli byste se na něj podívat.“

„Výtečný nápad,“ přisvědčil Holmes s úklonou. „Vskutku výtečný.“

Svůj pokoj jsem shledal právě tak přepychovým, jak paní Mercerová naznačovala. Postel byla vyřezávaná z úchvatného anglického ořechu a toaletní stolky měly desky ze sicilského mramoru. Bristol Regent dostával svému královskému jménu.

Ten večer jsme povečeřeli ve zrovna tak honosné hotelové restauraci, načež jsme se odebrali do salonu, abychom okusili vynikající nabídku brandy. Nebylo divu, že když jsme se nakonec odebrali do svých pokojů, spal jsem jako zabitý.

Za rozbřesku mne však probudilo zaklepání na dveře. V domněnání, že je to pokojská, jsem zavolal, aby se vrátila později.

„To nebude možné,“ ozval se Holmesův hlas.

Došoural jsem se ke dveřím a pustil jej dál. Můj přítel již byl zcela oblečený. Jedinkrát na mne pohlédl a nesouhlasně zamlaskal.

„Skutečně, Watsone. Co by řekla vaše žena, kdyby vás zastihla, jak v tuto dobu stále dřímáte?“

Pohlédl jsem na hodiny na krbové římse. „Je sedm ráno.“

„Přesně tak a nás čeká spousta práce. Oblečte se a přijďte do mého pokoje.“

„Ale co snídaně?“ postěžoval jsem si.

„Myslím, že jste se včera najedl dosyta.“ Podíval se na hodinky.
„Čas běží, Watsone.“

Zatímco jsem svého společníka častoval všemi hanlivými výrazy pod sluncem a několika, které jsem si sám vymyslel, umyl jsem se a oblékl. Pak jsem přešel chodbou k jeho apartmá. Po prvním zaklepání otevřel dveře a mne přivítal hotový roh hojnosti lahůdek: servírovací stůl obložený studeným masem a sýrem.

„Objednal jste si pokojovou službu,“ podotkl jsem vděčně.

„Inu, víte, co se říká o armádách a jejich žaludcích. Předpokládám, že to samé platí pro vysloužilé armádní lékaře.“

Odtáhl jsem židli a namazal si krajíc chleba máslem. „Tedy, jaký je plán?“

„Navštívíte kostel svaté Kolety.“

„Já? A co vy?“

„Bohužel se musím postarat o jiné záležitosti. Jak víte, měl jsem se vrátit do Paříže. Není to nic, co by nemohlo počkat, avšak můj zaměstnavatel se podivil, proč jsem se rozhodl vyjet si napříč ne zrovna zeleným a příjemným anglickým venkovem místo toho, abych se okamžitě vrátil do města světla. Několik pečlivě formulovaných telegramů jeho obavy jistě ukonejší, ale čas není na mé straně. Musíme zjistit, kdo otrávil monsignora Ermacoru, a vrátit se *tout de suite* do Londýna, jinak by mi mohli představit madam Guillotine.“

„Co potřebujete, abych udělal?“

„Tak se mi líbí,“ zvolal Holmes a poplácal mne po zádech. „Jakmile odešlu svůj telegram, chystám se navštívit otce Kellehera. Vy se mezitím budete řídit radami paní Mercerové a navštívíte místo posledního odpočinku Edwyna Warwicka.“

„Kostel svaté Kolety. Ale co přesně tam mám hledat?“

„Nic. Vůbec nic,“ řekl Holmes. „John Watson tam ani nevzkročí.“

„Ale právě jste řekl...“

„Já vím, co jsem řekl. Je čas na převlek!“